

Granada sota el mar.

El mar granadí comença a més de tres mil metres d'altitud, en Sierra Nevada, i passa entre pinsaps, savines i ginebres.

Després, el sol i la gravetat van acostant la neu a la costa.

Al seu pas per boscos i matolls, l'aigua va enriquint-se.

Però el medi marí dista molt de les aigües continentals.

Els animals marins han fixat al llarg de l'evolució formes i estratègies adaptades a les característiques físiques d'eixe medi.

Gràcies a l'aparell ambulacral, les estrelles deambulen molt de pressa sobre els fons arenosos, a la cerca de preses.

Per la seua banda, el ceriant contraresta la seua immobilitat amb els seus llargs tentacles les puntes dels quals, entapissades de cèl·lules urticants, són armes eficaces per a caçar els xicotets organismes arrossegats pels corrents creats amb els propis tentacles.

El peix lluna sempre pareix desmanotat. Certament, és poc esvelt, i la seua enorme massa corporal el fa paréixer un voraç devorador de grans animals. No obstant això, la major part de la seua dieta consistix en meduses; això sí, milers i milers de gelatinoses meduses.

La sensació de deformitat del seu cos està provocada per l'absència d'aleta cabal. En el seu lloc, té una estructura anomenada *clavus*, formada per la prolongació dels ràdios de les aletes anal i cabal, que se situen en la part posterior del cos, molt altes i encarades.

La llagosta sempre pareix córrer, però, en realitat, passa molt de temps a l'espera de la nit, el moment que li resulta més propici per a caçar. Aquest sí que és un depredador voraç, sobretot de poliquets, crustacis i mol·luscos bivalves, les valves del qual és capaç de trencar a pesar de la seua aparença fràgil i de no tindre unes pinces potents com altres decàpodes.

La sépia mascle ha hagut d'imposar-se a uns quants congèneres per a aparellar-se amb esta femella.

Mentres encasten els braços, el ventre es torna rosat i el dors s'assembla a la lliurea d'una zebra.

Durant algunes setmanes de primavera eixe ritual es repetirà una vegada i una altra. Després, moriran. A ulls humans pareix un final tràgic, però la veritat és que no és més que l'eficax estratègia de supervivència d'una espècie.

La dels pòlips del coral és una altra; subtil i complexa; tant com fràgil i vulnerable és l'equilibri d'estes comunitats coral·lines.

No menys delicades són les gorgònies, que en el mar de Granada componen boscos minerals policroms; llunyans espills dels boscos verds sobre fons blanc de Sierra Nevada, allà on l'aigua va començar un recorregut que mai acaba.